

#HOOFDSTUK 23

Die nacht deed ze bijna geen oog dicht. De film van gisteren speelde zich voortdurend af in haar koortsig werkende brein. De geveinsde vriendelijkheid vooraf, Camille die haar aandacht afleidde, Merel die haar zo ongemerkt kon doen struikelen, de plons in het zwembad, de spottende blikken, het gelach,... Het was de ultieme vernedering. Ze had zich onsterfelijk belachelijk gemaakt. Of beter: ze wás onsterfelijk belachelijk gemaakt.

En straks moest ze al haar klasgenoten weer onder ogen komen. De klasgenoten die haar drijfnaat uit het zwembad hadden zien klauteren, die naar haar gewezen en met haar gelachen hadden. Ze was nog liever doodgegaan dan naar school te gaan, maar haar moeder stond al beneden aan de trap te roepen.

‘Kyona, haast je eens! Straks kom je nog te laat!’

Kyona strompelde uit haar bed en stak haar hoofd onder de kraan. Langzaam kleepte ze zich aan. Haar moeder klopte op de deur. Zeg, die heeft ook weinig geduld vandaag, dacht Kyona nors.

‘Kyona, je moet echt opschieten, meisje’, zei Mei-Lan. ‘Straks kom je nog te laat op school. En vandaag krijg je je rapport. Je vader en ik zijn heel benieuwd hoe je het gedaan hebt.’

‘Ik ook’, loog Kyona. Haar rapport kon haar geen barst schelen. Niets kon haar nog iets schelen. Niet als je zo belachelijk gemaakt bent, niet als je geen vrienden hebt... Ze voelde zich een mislukkeling, daar kon geen enkel uitstekend rapport iets aan veranderen.

Terwijl haar moeder naar het ziekenhuis vertrok – voor alweer een drukke dag vol operaties – at Kyona enkel een banaan als ontbijt. Ze dronk nog een glas versgeperst fruitsap en vertrok dan naar school.

Toen Kyona de speelplaats opwandelde, had ze het gevoel dat alle blikken op haar gericht waren. Hier en daar begonnen leerlingen – zelfs van andere jaren – te fluisteren en te giechelen. Kyona had het gevoel dat iederéén op de speelplaats wist wat haar gisteren overkomen was.

‘Hé, daar heb je de Chinese zeemeermin!’, hoorde ze iemand roepen. Kyona durfde niet opkijken, ze liep met gebogen hoofd naar de andere kant van de speelplaats en wachtte tot de bel ging.

Normaal gezien zou hun klastitularis de rapporten uitdelen, maar mevrouw De Preiter was nog steeds in ziekteverlof. Karel Wolfs had haar gisteren nog opgebeld, maar ze had gezegd dat ze het nog niet aankon om terug naar school te komen. ‘Dan is het beter dat je wacht tot 1 september om opnieuw te starten, met frisse moed’, had Wolfs haar bemoedigend toegesproken aan de telefoon. Het was dus Lucia Schmidt die de eer en het genoegen had om de rapporten uit te delen. Ze deed dat zichtbaar met heel veel plezier.

‘Ik heb goed nieuws: niemand is gebuisd!’, zei ze met een stralende glimlach. Vince floot op zijn vingers en Merel begon luid te applaudiseren. ‘Hoera voor mevrouw Schmidt!’, riep ze. Lucia Schmidt werd een beetje zenuwachtig van het geroezemoes in de klas. Karel Wolfs stak zijn hoofd door de deur. ‘Gaat het, mevrouw Schmidt?’

‘Jaja, meneer de directeur, ik sta net op het punt de rapporten uit te reiken’, antwoordde ze. ‘Goed zo’, knikte Wolfs. ‘Want het zijn geen softies in deze klas.’ Hij keek streng in het rond. Zijn blik bleef rusten op Vince, dan op Camille en tot slot op Merel. ‘Ik mag hopen dat al deze jongelui van de vakantie gebruik maken om eens goed na te denken over hun gedrag.’ Hij zweeg even en genoot van de indruk die zijn woorden maakten.

‘En dan wens ik jullie allemaal een fijne vakantie!’, zei hij. ‘Mevrouw Schmidt, ga uw gang!’

Lucia Schmidt lachte vriendelijk naar de directeur en begon dan de rapporten uit te delen.

‘Kyona, jou mag ik echt een dikke proficiat wensen!’, zei ze. ‘Je hebt tachtig procent! Heel goed gewerkt! En dat terwijl je enkele maanden geleden nog een groot verlies te verwerken kreeg in de familie.’ Ze knikte minzaam naar Kyona en overhandigde haar het rapport. Er kon amper een lachje af bij Kyona. Ze wilde wel glimlachen, maar ze kon het niet. Daarvoor voelde ze zich vanbinnen veel te rot. Ook Lucia Schmidt merkte de sombere stemming van Kyona op. ‘Gaat het, meisje?’, vroeg ze fluisterend. Kyona knikte, haast onmerkbaar. Maar in haar ogen kon Lucia Schmidt een groot verdriet lezen.

Mevrouw Schmidt ging vlug verder met het uitdelen van de rapporten. Yemi had 75 procent, Camille 78, Merel 70, Vince 63. Julie en Eline hadden elk 60 procent. Hoe ze het klaargespeeld hadden om identiek hetzelfde puntenaantal te hebben? Spieken, dacht Kyona bitter. Plots hoorde ze een gillette en iemand die vrolijk in de handen klapte. Het was Nona. ‘Ik heb 55 procent’, juichte ze. ‘En geen enkel herexamen!’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘Maar misschien moet ik toch aan meneer De Block vragen of ik voor wiskunde geen herexamen mag doen. Ik heb maar vijftig, maar ik denk dat ik wel zestig

zou kunnen halen als ik nog wat extra studeer! Eens ik in de flow zit, loopt dat wel los.’

Julie en Eline rolden zoals gebruikelijk met hun ogen. ‘Serieus, Nona?! Jij uitsloofster!’

Daar weerklonk het belsignaal dat het einde van het schooljaar inluidde. Iedereen begon te juichen en te joelen, klaar om voor een laatste keer de klas uit te stormen. Camille en Vince kusten elkaar vol op de mond, in de hoop dat iedereen nog eens goed zou zien wat een geweldig koppel ze wel waren. Lucia Schmidt begon op slag te blozen. ‘Camille en Vince, kan dat even wachten, ja?’, vroeg ze. Vince en Camille begonnen te lachen en stapten hand in hand de gang op. ‘Merel, ik bel je nog om af te spreken!’, riep ze nog snel. ‘Bye bye!’ Camille keek niet eens meer om. Kyona had niet anders verwacht, en toch voelde ze zich gekwetst. Nog maar eens. Ook Yemi keek een beetje sip. Camille had niet eens meer naar hem gekeken. Hij bleef nog even talmen aan zijn bank. ‘Dan... eh... ga ik maar eens’, zei hij. ‘Een fijne vakantie, Kyona! En wie weet komen we elkaar wel nog eens tegen in de stad! En anders tot begin september.’ Hij zwaaide aarzelend en stapte het klaslokaal uit. Kyona zwaaide zwakjes terug. ‘Kyona, het gaat toch echt, hé?’, vroeg Lucia Schmidt bezorgd. Kyona schrok. Ze had niet gemerkt dat mevrouw Schmidt nog in de klas stond. ‘Euh... ja, hoor. Ik voel me prima’, zei Kyona. Ze nam vlug haar spullen, stapte naar buiten en keek niet meer om.

#HOOFDSTUK 24

Gelukkig reageerden Kyona's ouders enthousiast op haar schoolresultaten. 'Fijn dat je 80 procent hebt', zei haar moeder tevreden. 'Als je dit niveau aanhoudt, lukt het je wel om geneeskunde te studeren, net zoals je broer!' Het kwam niet in haar op dat Kyona misschien wel andere dromen koesterde dan dokter te worden, of überhaupt aan de universiteit te studeren.

Een week later trok Kyona met haar moeder en vader naar Leuven om er Xiam af te halen aan zijn kot. Tot grote vreugde van Kyona, want ze begon zich eigenlijk al een beetje te vervelen. Ze had niemand om mee te praten overdag. Haar vader zat op het consulaat of in het buitenland, haar moeder had elke dag wel één of twee operaties. Af en toe schilderde Kyona, of las ze boeken, maar soms zat ze gewoon niets te doen en dan begon ze te piekeren. Over Camille en Merel, over het zwembadincident, over de roddels. Seut! Creep! Freak!... Ze had er vannacht weer een nachtmerrie over gehad. Het was dus een welkome afwisseling om nog eens onder de mensen te komen. Julan had zijn beste pak aangetrokken, Mei-Lan combineerde een donkergrijs mantelpakje met een fleurig sjaaltje. Ze had

zich zelfs lichtjes opgemaakt, dat deed ze bijna nooit. Apetrots zaten ze te glunderen in het kot toen Xiam zijn punten voorlas. Zijn resultaten stonden sinds vanmorgen online en hij had zijn ‘rapport’ netjes afgeprint.

‘Die examens waren a piece of cake’, zei hij glunderend. ‘En wat denken jullie?’

Kyona wist echt niet wat ze moest verwachten: voldoening, onderscheiding, grote, grootste? ‘Xiam Wen... Grote onderscheiding!’, riep haar broer triomfantelijk terwijl hij een zegegebaar maakte. Zijn moeder begon te lachen en te huilen tegelijkertijd. Zijn vader stak fier zijn duim op. Kyona gaf haar broer een por in zijn zij. Het was de eerste keer deze vakantie dat ze lachte. Heel even voelde ze zich gelukkig.

Nadat ze het kot van Xiam nog wat opgeruimd hadden, ging het gezin Wen uit eten in het centrum van Leuven. Ze kozen een Chinees restaurant vlak bij de Grote Markt, Hua Mang, want daar had Julan hele positieve recensies over gelezen. ‘Nog eens met de hele familie op uitstap, gezellig’, zei Mei-Lan. ‘Het is alweer te lang geleden.’ Af en toe besepte ze ineens dat zowel zij als haar man te hard werkten. Dat ze eens wat minder voorrang aan hun carrière zouden moeten geven. Vader en moeder bestelden een glaasje champagne als aperitief, Xiam en Kyona hielden het bij een alcoholvrije cocktail. Julan bracht een toast uit. ‘Op het prachtige resultaat van Xiam’, zei hij en hief het glas. Kyona nipte van haar mocktail. ‘Hmm, lekker’, vond ze. Xiam trok zijn neus op. ‘Toch een tikkeltje te zoet’, zei hij.

Ze bestelden een grote rijstschotel, een grote kom tjak tjoy – gemengde groenten – en koe loy kai, kip in zoetzure saus.

‘Ik ben zo trots op je Xiam’, zei Mei-Lan tussen twee happen door. Ineens betrok haar gezicht. ‘Had opa Chang dit nog maar mee kunnen maken. Hij zou zo fier geweest zijn op jou!’ Ze kreeg tranen in de ogen. ‘Gelukkig kunnen we straks fijn nieuws brengen aan oma Syo.’ Julan en Mei-Lan gingen over twee weken nog een weekje op vakantie in Beijing, zonder hun kinderen. Xiam ging backpacken met enkele vrienden op Kreta, en Kyona vertrok voor twee weken op paardenkamp in het zuiden van Frankrijk. Daar zag ze tegenop, ze zou daar toch geen vriendinnen maken, dat wist ze nu al. Wie wou er nu met een seut, een freak en een creep omgaan? Kyona’s sombere gedachten namen weer de bovenhand.

Mei-Lan merkte dat haar dochter zat te piekeren. ‘Scheelt er iets, Kyona?’

‘Euh nee’, antwoordde Kyona. ‘Ik zat gewoon met mijn gedachten ergens anders.’

Er viel even een stilte aan tafel. ‘Ik hoop dat je later ook onderscheiding haalt aan de universiteit zoals Xiam’, zei Mei-Lan. Ze maakte het er niet beter op voor Kyona door zoveel druk op haar schouders te leggen. ‘Als meisje moet je zoveel harder je best doen om iets te bereiken in het leven, Kyona. Ik kan het weten.’

‘Jaja, mama, je weet toch dat ik altijd mijn best doe’, zei ze een beetje gepikeerd. Ze raakte dat gezeur over goede punten halen en altijd beter presteren stilaan beu. Ze had zin om ‘Laat me toch met rust!’ te schreeuwen, maar zoals gewoonlijk zweeg ze en kropte ze haar frustraties op.

Het paardenkamp was een tegenvaller, zoals ze gevreesd had. Het waren vooral wereldvreemde, verwende rijkeluikindjes, snobs en

nerds die zich ingeschreven hadden. Pesters zaten er gelukkig niet tussen, maar daar schoot Kyona nog niet veel mee op.

Het spannendste moment dat ze in die twee weken meemaakte, was toen Beauty, een prachtige donkerbruine merrie, een van de snobs van zich afwierp en bijna vertrappelde. Als dat nu eens Camille had kunnen zijn, dacht Kyona grimmig. Ze schrok zelf van haar donkere gedachten, maar toch kon ze een vals lachje niet onderdrukken.